Diumenge 15 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, succeí que un doctor de la Llei s'aixecà per temptar-lo, dient: «Mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?». I li digué: «En la Llei, què hi ha escrit? ¿Com hi llegeixes?». I ell, responent, digué: «Estimaràs el teu Déu amb tot el teu cor i amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces i amb tota la teva ment, i el teu proïsme com a tu mateix». I li digué: «Has respost rectament; fes això i viuràs». Però ell, volent justificar-se, digué a Jesús: «I qui és el meu proïsme?».

I replicant Jesús, digué: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó, i va caure en mans d'uns bandits, els quals, després d'espoliar-lo i omplir-lo de nafres, se n'anaren, deixant-lo mig mort. Casualment, baixava per aquell camí un sacerdot, i en veure'l, continuà endavant per l'altre costat. També un levita, de manera semblant, en arribar a aquest lloc, el veié i continuà endavant per l'altre costat. Però un cert samarità que feia aquell camí, arribà on era ell, i en veure'l, se'n compadí, s'hi atansà, li va embenar les ferides posant-hi oli i vi, el muntà damunt la seva cavalcadura, el dugué a l'hostal i tingué cura d'ell. L'endemà tragué dos denaris i els donà a l'hostaler, dient: "Tingues cura d'ell, i el que et costi de més, ja ho trobarem quan torni". Quin d'aquests tres et sembla que fou el proïsme d'aquell que va caure en mans dels bandits?». Ell respongué: «El que obrà amb misericòrdia envers ell». Jesús li digué: «Ves, i tu fes de manera semblant».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un samarità se'n compadí, s'hi atansà, li va embenar les ferides posant-hi oli i vi, el muntà damunt la seva cavalcadura...»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, ens preguntem: «I qui és el meu proïsme?» (Lc 10,29). Diuen d'uns jueus encuriosits en veure desaparèixer el seu rabí la vigília del dissabte. Van sospitar que tenia un secret, potser amb Déu, i van confiar a un l'encàrrec de seguir-lo... I així ho va fer, ple d'emoció, fins una barriada miserable, on va veure el rabí cuinar i escombrar la casa d'una dona: era una paralítica, i la servia i li preparava un menjar

especial per a la festa. Quan va tornar, li van preguntar a l'espia: «On ha anat?; al cel, entre els núvols i estrelles?». I aquest va contestar: «No!, ha pujat molt més amunt».

Estimar amb obres els altres és el més alt; és on es manifesta l'amor. No passar de llarg!: «És el propi Crist qui alça la seva veu en els pobres per tal de desvetllar la caritat dels seus deixebles», afirma el Concili Vaticà II en un document.

Fer de bon samarità vol dir canviar els plans («s'hi acostà»), dedicar temps («se n'ocupà»)... Això ens porta a contemplar també la figura de l'hostaler, com ens digué Joan Pau II: «Què hagués pogut fer sense ell? De fet, l'hostaler, romanent en l'anonimat, va realitzar la major part de la feina. Tots poden actuar com ell complint les pròpies tasques amb esperit de servei. Tota ocupació ofereix l'oportunitat, més o menys directa, d'ajudar qui ho necessita (...). L'acompliment fidel dels propis deures professionals ja és practicar l'amor per les persones i la societat».

Deixar-ho tot per acollir a qui ho necessita (el bon samarità) i fer bé la feina per amor (l'hostaler), són les dos formes d'estimar que ens toquen: «'Qui (...) fou el proïsme ?' (...). 'El que obrà amb misericòrdia envers ell'. Llavors Jesús li digué: 'Ves, i tu fes de manera semblant'» (Lc 10,36-37).

Acudim a la Verge Maria i Ella —que n'és model!— ens ajudi a descobrir les necessitats dels altres, materials i espirituals.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Com de gran i admirable cosa és la caritat! Preguem, doncs, i supliquem-li que, per la seva misericòrdia, ens permeti viure en la caritat» (Sant Climent de Roma)

- «Bon Samarità és tot home sensible al sofriment aliè, l'home que "es commou" davant la desgràcia del proïsme. És necessari cultivar aquesta sensibilitat del cor, que testimonia la compassió envers el que pateix» (Sant Joan Pau II)

- «Quan li van preguntar: 'Quin és el més gran manament de la Llei?' (Mt 22,36), Jesús va respondre: 'Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tot el teu esperit; aquest és el més gran i el primer manament. El segon li és semblant: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments depenen tota la Llei i els Profetes' (Mt 22,37-40). El Decàleg s'ha d'interpretar a la llum del doble i únic manament de la caritat, plenitud de la Llei» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.055)